

DRUGI DEL

IZVOLJENI

PRIDI IN POGLEJ

JERRY B. JENKINS

Nadaljevanka me je ganila do solz, Jerryjeva knjiga pa mi je pokazala Jezusa, kakršnega sem želela spoznati. Knjiga *Izvoljeni*: bralcu predstavi Jezusovo človeško naravo. Zgodba prikaže pristen vpogled v njegovo človeško plat. Ob vsakem človeku, ki ga je srečal, so se razkrili njegova ljubezen, humor, modrost in sočutje. Po Jezusovih pogovorih z resničnimi liki sem tudi jaz videla Odrešenika, ki izgubljene, uboge, pomoči potrebne in zapuščene vabi v iskren odnos.

– **DiAnn Mills**, dobitnica nagrade christy in direktorica konference krščanskih piscev Blue Ridge Mountain

Jerry Jenkins je mojstrski pripovednik, ki je dogajanje, drama in razpoloženje nadaljevanke *Izvoljeni* upodobil v pisni obliki. Ni napisal zgolj povzetka prve sezone, temveč je prvih osem delov oblikoval in razvil v napet roman. Če vam je bila nadaljevanka všeč, boste znova uživali v zgodbi, v kateri je Jerry oživil vse like. In če nadaljevanke niste gledali, vas bo knjiga spodbudila, da bi si jo ogledali ... takoj ko jo boste prebrali, seveda!

– **Dr. Charlie Dyer**, gostujoči profesor biblicistike, voditelj radijske oddaje *The Land and the Book*

Jerry Jenkins piše natančno in neposredno. Na svež in prepričljiv način nas povabi v največjo zgodbo vseh časov. Jenkins globoke svetopisemske prizore in teme mojstrsko vtke v privlačna potovanja, naj se posvečajo Jezusovemu času ali koncu sveta. Knjiga *Izvoljeni*: nadgrajuje osupljivo televizijsko nadaljevanko. Bralce bo ganila z edinstvenim pripovedovanjem evangeljske zgodbe.

– **Travis Thrasher**, pisec uspešnic in veteran založništva

Dekletu, ki je odraščalo ob svetopisemskih zgodbah, predstaviti nadvse znane like v novi in živi podobi, ni lahka naloga. Ravno to je storil Jerry Jenkins z najnovejšim romanom *Izvoljeni: Poklical sem te po imenu*. Že prvo poglavje me je očaralo. V drugem in tretjem pa sem Jezusa, ki ga že dolgo ljubim, videla z novimi očmi in bolj odprtim srcem. Knjiga bralcu ponuja nekaj več kot zgolj razvedrilo. Ponuja mu priložnost za iskreno spreobrnjenje.

– **Michele Cushatt**, avtorica knjige *Relentless: The Unshakeable Presence of a God Who Never Leaves*

Ni boljšega načina, da oživimo evangelij, kot če raziskujemo vpliv, ki ga je Jezus imel na ljudi, s katerimi se je srečeval. Ni boljše spodbude za tiste med nami, ki hrepenijo po njegovi navzočnosti, ki spreminja življenje. Toplo priporočam nadaljevanko in knjigo vsem, ki želijo globlje doživeti njegovo spreobračajočo ljubezen.

– **Bill Myers**, avtor uspešnice *Eli*

Zgodbo o Jezusu so že velikokrat povedali in ponovili, toda Jerry Jenkins s čudovito upodobitvijo v romanu odpira edinstven in prepričljiv pogled na svetopisemske opise Jezusa in njegovih učencev, ki je kot odmev likov v priznani nadaljevanki *Izvoljeni* Dallasa Jenkinsa. Vedno menim, da je knjiga boljša od filma, zato sem z veseljem ugotovila, da sta roman in nadaljevanka enako navdušujoča in lahko nekemu celo spremenita življenje.

– **Deborah Raney**, avtorica knjig *A Nest of Sparrows* in *A Vow to Cherish*

IZVOLJENI

DRUGA KNJIGA

PRIDI IN POGLEJ

JERRY B. JENKINS

Prevedla
Klementina Logar

Družina
2024

*»Natánael mu je dejal:
Iz Nazareta more biti
kaj dobrega?
Filip mu je rekel:
‘Pridi in poglej!’«*

JANEZOV EVANGELIJ 1,46

Prvo poglavje

»... PREDEN ME JE POZNAL«

Janezov dom v Efezu, leto 44

Žalost.

Peti dan obrednega žalovanja za starejšim bratom Jakobom, ki ga je ubil meč judejskega kralja Heroda Agripa, se Janez poskuša zamotiti, da bi vsaj malo pozabil na gorje. Učenec, ki meni, da ga je imel Jezus najraje, je izvlekel pičle zapiske, ki jih je shranil iz dni z *Rabijem*. Zadnja tragedija ga je podžgala, da bi jih izpopolnil, preden bo njega in njegove tovariše doletela enaka usoda. Janeza skrbi, ali bo natančno opisal dogodke, zato je povabil prijatelje, da bi si podelili spomine; tiste, ki so bili z njim in njegovim bratom ter so Jezusa spremljali tri leta, ki jih noben človek ne bi mogel pozabiti. Cerkve in svet morajo izvedeti.

Janez je po glavnem prostoru svojega skromnega doma razporedil stole in klopi. Toda ali bodo njegovi tovariši prišli, zlasti na tak večer? Seveda so se udeležili pogreba starejšega Jakoba in prvi večer bedeli z Jezusovo materjo

in Janezom. Ni se jim treba še enkrat vrniti med sedem-dnevnim žalovanjem in tega nihče ne pričakuje od njih, vendar jih je tokrat v resnici prosil za več kot zgolj tolažbo in podporo.

Temni oblaki so se privarili pozno popoldne in zdaj se na obzorju že pojavljajo oddaljeni bliski. Če njegovi ljubljenci sorojaki ne bodo kmalu prišli, jih bo ujel naliv. Janez priškrne vhodna vrata in mrzel veter ga prisili, da jih močno prime, saj bi sicer udarila ob steno.

»Potrpi,« reče mati Marija in dvigne šal, da bi si pokrila glavo. »Prišli bodo. Veš, da bodo. Komaj prva ura večera je napočila.«

Blažena žena z Janezom živi od križanja svojega sina predavnimi leti. Jezus ji je s križa rekel: »Žena, glej, tvoj sin!« Janezu pa je rekel: »Glej, tvoja mati!«

Marija je Janezu resnično takoj postala kot mati, on pa jo ima rad in počuti se ljubljenega. Leta – in žalost – so ji posrebrila lase, vendar ceni sleherno potezo njenega spojkega obraza.

»Zapri vrata,« reče in mu nežno položi roko na ramo.

Ko jih zapre, piš skozi okno ugasne svečo na polici. Začne deževati.

»Oh, ne,« zastoka.

»Ne skrbi,« ga pomiri Marija. »Ti može so prestali marsikatero vreme ...«

»Ampak z njimi bo mlada Marija ...«

»Odrasla ženska!« odvrne z nasmehom. »In gotovo je pripravljena. Samo poskrbi, da bo ogenj močno gorel, in bodi pripravljen umiti blatne noge.«

Čez eno uro so že vsi prišli. Dežne kaplje so stresli z oblačil, imeli so umite noge in pogreli so se ob ognju. Janez obžaluje, da jim je to naprtil, vendar si oddahne in toplo mu je pri srcu. Razpoloženje je le nekoliko drugačno kot prvi večer obrednega žalovanja *šive*, toda njegovim prijate-

ljem je očitno nerodno, saj ne vedo, kaj naj rečejo, kako naj se vedejo.

»Nocoj bi se rad samo pogovoril,« spregovori in se trudi, da bi se ob njegovih besedah sprostiti.

Ozračje je otožno, vendar mora povzdigniti glas, da preglasi prasketajoči ogenj in tuleči veter. Sede za mizo pred njimi, njegove liste osvetlujejo sveče, ki migetajo na prepihu. »Zastavljal bom vprašanja in delal zapiske.«

»O svojem bratu?« blekne Matej.

»Seveda ga nosim v srcu in mislih,« odvrne Janez, »ampak ne. Rad bi se pogovoril o Jezusu. Začel bi s teboj, Peter, če ti je prav. Povej mi, kako je bilo, ko si ga spoznal.«

Peter se nasmehne skozi sivečo brado. »Davno preden me je preimenoval. Hm. Prvič? Veš, kako je bilo prvič. Zraven si bil.«

»Ustrez mi.«

Peter zavzdihne. »Bil sem na starem Andrejevem čolnu. Za menoj je bila slaba noč.« Dvigne pogled. »Sprva nisem vedel, da je on. Se spomniš? Mislil sem, da je Rimljan, ki mi bo uničil življenje.« Zaheheta se in zmaje z glavo.

»In kaj se je zgodilo potem?«

Simon Peter pove vso zgodbo o tem, kako sprva ni hotel sprejeti možakove pomoči in ko je končno upošteval njegov nasvet, ga je skoraj prevrnil ogromen ulov rib, ki so se nenadoma pojavile od nikoder. Padel je pred Jezusove noge in ga prosil: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!« Toda Jezus mu je rekel, naj se ne boji, temveč naj hodi za njim in postane ribič ljudi.

Naslednji je na vrsti Tomaž. Janezu pove: »Bilo je v trenutku, ko sem mislil, da sta šla moja služba in ugled po gobe.« Ne more zadržati smeha in Janeza to nekako potolaži v času, namenjenem žalovanju. Zapisuje si Tomaževo pripoved o tem, kako je Jezus rešil svatbo, Tomažev in Ramin ugled, ko je spremenil vodo v vino.

Natanael reče: »Kako sem ga spoznal? Filip mi je rekel le: 'Pridi in poglej.' In sem.« Sedi in strmi v Janeza. »In poglej, ne vem, kako naj to drugače opišem ... Poznal me je, še preden me je spoznal.« Natanael je sedel sam v mukah pod smokvinim drevesom, *Rabi* pa je rekel, da ga je videl tam in ga poznal po imenu.

»Jaz?« vpraša Andrej in se nasmehne. »Stal sem zraven Janeza Krstnika ...«

»Srhljivega Janeza,« vskoči Simon Peter, ki je morda pozabil, kje je in zakaj je tam.

»Šel je mimo. Spoznal sem ga. In Janez je ponorel. Rekel je: 'Glej!«

»Jem novega žužka,« ga podraži Peter.

Andrej ga dregne.

Simon Peter, kdo pa drug, pomisli Janez.

Tadej sedi pred Janezom in zraven mlajšega Jakoba. »Moje prvo srečanje ... Jezus je sedel med zidarji in malical z njimi ter se šalil.« Spomin ga zabava, nato pa očitno razžalosti.

Mlajši Jakob reče: »Bil sem na poti v Jeruzalem.« Na lepem pa se zlomi. »Oprostite. Vse to je ... Pretežko je govoriti o tem. Spominja me na to, kako močno ga pogrešam.«

»Ampak moramo,« ugovarja Janez.

»Vem. Samo ... Vsak dan govorim drugim o njem. Vsem vam, ki ste ga poznali, pa to težko pripovedujem.«

Janez sedi nasproti mlajše Marije, zdaj zrele ženske, ki jo še vedno zaznamuje enaka krotka lepota, kakršno je opažal pri njej po rešitvi pred demoni, ter reče: »Samo povej mi o tem, kako je bilo, ko si ga prvič videla.«

Marija se v zadregi nasmehne. »V krčmi sem bila.« Priki-ma. »Svojo roko je položil na mojo.« Hitro dvigne pogled. »Ni tako, kot zveni. Raje izpusti ta del. Ljudje bodo morda narobe razumeli.«

»Ne vem še, kaj bom vključil,« pojasni Janez. »Samo vse si zapisujem.«

»Dobro,« odvrne Marija in pripoveduje zgodbo o neznanu, ki se ji je razkril kot njen Stvarnik in Odrešenik, saj je vedel, kako ji je v resnici ime, in ji spremenil življenje.

Janeza preseneti nasprotje med Matejem, ki sedi pred njim, in cestninarjem, kar je bil, ko ga je Jezus poklical. Tedaj je nosil razkošna oblačila, ki si jih je zlahka privoščil, njegov mladostni obraz pa je bil neporaščen in gladek. Zdaj ima košato brado, njegova oblačila pa so tako vsakdanja in razcapana kot od drugih.

»Bilo je četrto jutro tretjega tedna meseca adarja ...« spregovori Matej. »Enkrat med drugo uro.«

Isti stari Matej. »Ni treba biti tako natančen,« ga prekinе Janez.

Matej se zdrzne. »Zakaj ne bi bil natančen? Moja zgodba bo pač natančna.«

To Janeza niti malo ne preseneti. Zaveda se, da Matej piše svojo zgodbo, in komaj čaka, kako bo razkrivala piko-lovsko obsedenega pisca. Za zdaj pa uživa v Matejevi pripovedi, kako se je začudeno odzval Učiteljevemu klicu in osupnil rimskega stražarja ter preprosto zapustil vse in šel za Jezusom.

Janez mater Marijo nagovori na koncu. Sedi pred njim in je videti utrujena. Zastavi ji enako vprašanje kot vsem drugim.

»Moj odgovor morda ne bo smiseln,« odvrne.

»Preizkusi me, mati.«

»Komaj se spomnim časa, ko ga nisem poznala.« Premolkne in očitno motri Janeza. »Bila je drobna brca.«

Janez glasno izvleče nov list papirusa s kupa in piše s trstičnim pisalom. »Nadaljuj.«

Marija se obotavlja in strmi vanj. »Sin moj, zakaj počneš vse to? Zakaj zdaj?«

»Ker se staramo in naši spomini so ...«

»Hočem reči, zakaj zdaj, med *šivo*?«

»Ker so vsi tukaj. Potrebujem njihove spomine, zato ...«

»Žalovati moraš za starejšim Jakobom.«

Janez ji ne more pogledati v oči. »Ne bo zadnji, ki se mu je to zgodilo. Kdo ve, kdaj bom spet videl druge, če jih sploh bom? Ne mudi se mi napisati vse knjige, vendar bi rad dobil zgodbe očividcev zdaj, ko smo skupaj.«

»Ali ne bo Matej nečesa napisal?«

»Piše samo o tem, kar je videl in kar mu je Jezus neposredno povedal. Jaz pa sem doživel stvari, o katerih Matej nič ne ve. Bil sem v Jezusovem najožjem krogu. Ljubil me je.«

»Vse vas je ljubil,« se nasmehne Marija. »Le da ti čutiš potrebo, da pogosteje govoriš o tem.«

Janez tega ne more tajiti.

Marija koprneče spregovori: »Te stvari raje nosim v srcu.« Janez napiše tudi to. »Saj veš, če bi poskušal zapisati čisto vse, kar je storil, na svetu ni toliko knjig, ki bi lahko vsebovale vse zapisano.«

Janez jo začudeno pogleda. »Hm. Opozorilo. To je dobro. To bom rekel. Vidiš, mati, če ne bom zapisal teh stvari, jih bo pokopal čas. Jakob bi se strinjal.«

Marija spet obmolkne. Nazadnje reče: »Kje boš začel?«

»Na začetku, kje pa drugje. Le ne vem še, na katerem.«

»Pri njegovem rojstvu,« predlaga Marija.

»Prej.«

»Pri njegovih prednikih?«

»Precej prepričan sem, da je to storil že Matej.«

»Mogoče pri prerokbah?« pripomni mati. »Obljubi Abrahamu?«

Janez prikima. »Pomislil sem, da bi začel pri Abrahamu, vendar je bilo pred njim še marsikaj.«

»Kaj je bilo pred Abrahamom?«

»Noe.«

»In pred njim?«

»Rajski vrt.«

»Prav,« se strinja, »lahko bi začel tam.«

»Ampak želim povedati, da je bil veliko več, kot je bilo videti in občutiti. Kaj je bilo pred rajem? 'Na začetku je bila zemlja pusta in prazna ...'«

Ob glasnem gromu se Janez zazre skozi okno. Marija spregovori: »Kadar zaslišim grom, se vedno spomnim na vaju.« Jezus je Janeza in njegovega brata velikokrat imenoval Sinova groma.

Janez zmaje z glavo. »Ne morem verjeti, kaj vse je prenašal. Drugi se ne bodo spomnili niti zvena njegovega glasu. Samo besede bodo ostale.«

»Rekel je, da niso samo besede, se spomniš?« ugovarja Marija. »'Nebo in zemlja bosta prešla ...'«

»Moje besede pa nikakor ne bodo prešle.«

»Večne so,« reče mati.

Ko spet zagrmí na nebu, Marija počasi vstane. »Nečesa se boš že domislil.« Stopi okoli mize in mu pregnete ramena. »Vzemi si čas.« Poljubi ga na teme. »Spat grem.«

In medtem ko Janez strmi skozi okno, njegovi prijatelji vzamejo plašče. Zaradi teže dneva in spomina na brata ostane brez besed, ko vsi odhajajo. Samo objame jih in jim pokima.

Janez sede nazaj k papirusovim listom in ne more zaustaviti poplave spominov. Znajde se ravno v prezirani Samariji pred leti, ko bratu sledi po neizprosнем kamnitem svetu. Z debelo vrvjo okoli pasu se napreza, da bi povlekel leseno brano z dolgimi špicami, obteženo s kamni, in z njo razrahljal zemljo.

Štirideseto poglavje

STOPNICE

Hlev v Jerihi

Nekdanji ribič Simon, ki vstane s slamnatega ležišča v praznem hlevu, mežika v jutranjo svetlobo. »Matej?« zakliče, nato spet zamiži in sede. »Zahvaljujem se pred teboj, Gospod, naš Kralj, ker si usmiljeno prenovil mojo dušo. Velika je tvoja zvestoba.«

Vstane in se otrese slame.

»Si lačen?« ga vpraša Matej, ki se sklanja nad pergamentnimi listi na grobo obdelani mizi in se sploh ne zaveda, da je njegovo nekoč čisto cestninarsko oblačilo, ki je že ponošeno in obledelo zaradi dolgotrajnega potovanja z Jezusom, zamazano s konjskim gnojem.

»Kaj si si naredil?«

Matej zbegano gleda, nato opazi umazanijo, se začne daviti in si obriše haljo.

»Ogabno!« pripomni Simon. »Nisi natresel novega sena, preden si se ulegel?«

»Ne! Si ga ti?«

»Seveda.«

»Misli mi divjajo,« pove Matej in si silovito umiva roke v skledi z vodo. »Najbrž nisem bil pozoren.« Posuši si roke in se znova posveti pergamentu, na katerem je nedodelan zemljevid mesta. »Če bova šla danes vsak na svoj konec, bova prečesala večje območje.«

Smešno, pomisli Simon. Ali misli, da bi mi Jezus dovolil, da ga izpustim izpred oči? »Ne bova šla vsak na svoj konec.«

»Bolj smiselno bi bilo.«

»Jezus želi, da se vrneš v enem kosu.« Matej temu ne more ugovarjati. »Si omenil zajtrk?«

»Ne,« odvrne Matej. »Vprašal sem te, ali si lačen. Znaš skuhati jajca?«

»Ne.«

Matej poišče posodo. »Zavri vodo. Položi jajca v vodo.«

»Ne, ne, ne, ne.«

»Kaj je narobe?«

»Prvič, nisem kuhar.«

»Jaz tudi ne,« odvrne Matej. »Ampak nekaj morava pojesti. Medtem ko boš kahal jajca na način, ki ti je všeč, lahko skuješ načrt za današnji dan – z menoj.«

Simon strmi. »Prav.« Navsezadnje imata nalogo. Posodo postavi na majhen ogenj. »Veš, upoštevati morava možnost, da je Marija odšla kam drugam, ne v Jeriho.«

»V Efrajim ali Betel? Ne, preveč divjine bi morala prehoditi med taborom in enim ali drugim krajem. Najbolje se počuti v mestu.«

»Ah,« pripomni Simon. »Misliš, da je še vedno tukaj?«

»Tako je. Razčleniti morava njeno preteklost, kaj običajne počne ...«

»V zadnjem času, pred tem, je samo preučevala Petero-knjižje s teboj in Ramo.«

»Preveril sem shodnico. Uradniki so rekli, da je niso videli.«

Zanimivo, pomisli Simon. »Kako si jo opisal?«

»Kako bi jo ti?«

»Črne lase ima,« odgovori Simon.

»Dolge črne lase.«

»Vse naše ženske imajo ...«

»Včasih ne more vseh pokriti,« pove Matej. »Mogoče je neutolažljiva ali obupana.«

Simon drugače pogleda Mateja. »Še kaj?«

Matej se očitno poskuša zbrati. Nazadnje spregovori: »Nenavadno prijetna na pogled?« Simon se zareži, a preden lahko podraži Mateja, ta reče: »Nalij vodo v posodo, preden se ta segreje.«

»Prav, Matej.«

Majav rimski vojak s šlemom v roki se opoteče v hlev. Simon vstane. »Si v redu?«

Dvigne pogled in se trapasto zareži. »Sam' še ena noč v Potujočem pastirju.«

»Potujočem pastirju?«

»Ne morem verjeti, da sem prišel gor po stopnicah. Dionizij me je nesel.« Zdi se, da bo vojak vsak čas zgrmel po tleh. Simon mu priskoči na pomoč. »Hej!« zagodrnja možak. »Tace stran, podgana!« Opoteče se proč.

Simon bolšči za njim, nato se obrne k Mateju. »Kakorkoli že, kje sva ostala? Ah, saj res, Marijo si opisal uradniku v ...«

»Kaj je rekel o stopnicah?«

Hm, pomisli Simon in oba se zazreta v uličico, po kateri je prišel vojak. Vredno je poskusiti.

* * *

Podeželje Jerihe

Rama si šteje v čast, da so jo določili, naj spremlja mater Marijo, vzame košare in gre z njo iskat užitne rastline, ven-

dar je raztresena. Skrbi jo za drugo Marijo, zato se mora prisiliti, da se posveča nalogi. Veliko ust je treba nahraniti. »Katere cvetlice *lahko* uživamo?« vpraša.

»Vrtnice, borago, regrat,« odgovori starejša žena. »Precej močan okus ima, a kdo se bo pritoževal?«

»Kako veliko več o užitnih cvetlicah?«

»Moja družina je bila vse življenje revna. Naučiš se, kaj ti lahko da zemlja.«

»Ampak tvoj sin je ...«

Mati Marija se kislo nasmehne. »Moj sin je nomad brez doma, ki ne služi več denarja s tesarstvom.«

»In ti se smehljaš ob tem.«

»Smehljam se, ker dela to, za kar se je rodil. Včasih to morda pomeni, da bomo nekaj dni lačni, vendar je vsaj napočil njegov čas.«

Rami se zdi, da bi se lahko od te dragocene žene naučila toliko kot iz Peteroknjižja. »Zakaj ne pripelje nazaj Marije, če je napočil njegov čas?«

»Ne gre tako.«

»Kako pa?«

Mati Marija se ustavi in jo pogleda. Ljubeznivo reče: »Včasih je zame enako skrivnosten kot zate.«

Rama to premleva, nato nekaj opazi. »Oh, jagodičje!« Eno jagodo odtrga, jo prebode z nohtom in povoha. »Strupena je.«

Molče hodita naprej. Mati Marija naposled spregovori: »Živelimo v Egiptu, ko je bil Jezus še deček. Eden izmed tamkajšnjih bogov se je imenoval Tot. Verjeli so, da ga lahko prisilijo, da jim bo izpolnjeval želje, če bodo opravljali obrede. Z našim Bogom ni tako, zakaj bi bilo torej z Jezusom drugače?«

Ker je Božji Sin, drži, razmišlja Rama. Ampak ... »Nič dobrega se ne more izcimiti iz tega, da je Marija tako izginila.«

Zdi se, da jo mati Marija motri. »Ali to veš?«

»Nekaj jo je razjedalo, še preden je prišel v tabor obsedenec.«

»Simon in Matej sta izurjena iskalca.«

»Že res, vendar se ne preneseta.«

Mati Marija pripomni: »Morala bosta sodelovati.«

Rama samo sebe preseneti z izbruhom, saj ni hotela, da bi zvenela tako osorno. »Lahko je mrtva ali umira v kakšnem jarku! Zakaj bi Jezus uporabil njeno trpljenje, da bi združil dva moža, ki se ne prenašata?«

»Ne veva, ali je v nevarnosti,« jo miri mati Marija.

»Ženska je in sama! Odšla je bodisi v neizprosno divjino bodisi v izprijeno mesto, ki ga nadzorujejo Rimljani.«

»Rama, 'Ti na vozove, oni na konje ...'« Rama se ji pridruži, da v en glas dokončata svetopisemski stavek: »'Mi pa se zanašamo na ime Gospoda, našega Boga.'«

Ko gresta naprej, Rama tiho reče: »Nekoč bi bila rada učiteljica, tako kot Marija. Rada bi znala zapisati svoje misli.«

»Saj boš.«

»Ne bom, če se ne bo vrnila.«

»Ničesar ne bova rešili, če naju bo skrbelo,« odvrne mati Marija.

Modrost, pomisli Rama. Čista in preprosta.

Starejša žena pokaže na neko rastlino. »Sivka!«

»Je užitna?«

* * *

Krčma Pri potujočem pastirju

Marija iz Magdale sedi za mizo, polno igralcev na srečo, ki se posvečajo družabni igri. Komajda lahko dojame, kako se je vse vrnilo v hipu – ne le igra in okus za močno pijačo, temveč tudi njena barva glasu in drža. Žilava deklina v

sobi, polni temnopoltih moških, je, pomisli. Pred njo leži kupček kovancev. Neki igralec zadrema, drugi pa mrko gleda in godrnja zaradi izgube. Šub in Hodž sta zatopljena v igro z njo. Drugi pridenejo borne stave.

»Devet za Šuba,« napove in temu sledi zbor stokov.

Neki opazovalec pripomni: »Devet je preveč.«

Marija ga porogljivo pogleda. »Sem sem prišla z enim samim šeklom. Pa poglej zdaj ta kupček.«

»Kako si dobila prvega, ženska, kaj?« jo vpraša opazovalec. »Kaj si naredila zanj?«

»Res bi rad vedel, kajne?« Nova Marija se komaj prepozna, njen stari jaz pa jo še predobro pozna.

Hodž, ki jo gleda z druge strani mize, reče: »Hej, bomo igrali ali kaj?«

»Nadaljuj,« odvrne Marija.

Hodž strese pet koščic v svoji dlani. »Glejte in se učite, fantje. Glejte in se učite. Hoj!« Vrže jih v zrak in jih poskuša ujeti na hrbtno stran dlani. Tri se raztresejo po mizi. Udari po mizi, drugi pa zagodrnjajo. »Presneti pesjan!«

Marija ga ošine s pogledom. V roki drži pijačo. »Prvič, Hodž, kaj?« Prestreže Jitrov pogled in dvigne čašo. »Hoj, še eno.« Hodž poskusi goljufati, ona pa reče: »Ne pobiraj dvojk.«

»To je ohlapno pravilo,« pripomni opazovalec.

»No,« odvrne Marija, »igramo po ...« Iznenada umolkne, ko jo preplavi misel, kje je – in kje ni. S pogledom premeri mizo ter zagleda delavce, sleparje, pridaniče. Kljub godrnjanju in zaskrbljenosti zaradi novih prijateljev in njihovega nenehnega pričkanja so ti vsaj normalni dobrohotni moški, ki očitno skrbijo zanjo. Kako se je to zgodilo? Kaj počne tukaj? To je zadnji kraj, kjer si želi biti, vendar se počuti nemočno, kakor da bi jo spet obsedel hudobni duh.

V grlu ji vznikne ihtenje. Ven mora. Moški jo pričakuječe gledajo. »Ne bomo več igrali,« reče. »Končali smo.« Mošnjo začne polniti s kovanci.

»Hej!« zavpije Hodž. »Tega ne moreš storiti! Svoj denar bom priigral nazaj.«

»Res?« ga izziva Marija. »Kdaj?«

»Zdaj.«

»Vidim,« odvrne. »Hodž se je samo pretvarjal, da mu ne gre. Slišite? V resnici je pravi lev.« Drugi se zakrohota, Marija pa vidi, da mu bo vsak čas prekipelo. »Bi rad priigral svoj denar nazaj?«

»Resno?« vpraša možak.

»Aha. Za točilnim pultom bom.« Spet poišče Jitra. »Še eno čašo!«

Hodž vstane, smrtno resen je. »Ženska bi morala vedeti, kje ji je mesto.«

Marija trešči denar na mizo in malce manj drzno reče: »Sklepam, da mi boš pokazal, kje mi je to mesto.«

Hodž jo mrko gleda in odkoraka proti njenemu koncu mize. Kaj pa zdaj? Zakaj je bila tako predrzna? Ohromljena od groze zamiži in se prestavi v otroštvo, ko jo je ljubljene oče tolažil sredi noči. »Kaj naredimo, kadar nas je strah?« jo vpraša.

»Izrečemo besede,« odgovori njena majhna podoba, odrasla Marija pa to zdaj zašepeta.

Jitro junaško stopi Hodžu na pot. Marija ihte pusti mošnjo na mizi in plane iz krčme.

Kazalo

Prvi del:

GROM

- 13 | Prvo poglavje: »... preden me je poznal«
- 21 | Drugo poglavje: Izgubljen
- 27 | Tretje poglavje: Iskanje Jezusa
- 35 | Četrto poglavje: Opravek
- 41 | Peto poglavje: Iskrenost
- 45 | Šesto poglavje: Hudobni Samarijan
- 53 | Sedmo poglavje: Sinova groma

Drugi del:

»VIDEL SEM TE«

- 69 | Osmo poglavje: Propad
- 73 | Deveto poglavje: Tujec
- 81 | Deseto poglavje: Uganke
- 87 | Enajsto poglavje: Pepel
- 97 | Dvanajsto poglavje: Zahvala
- 103 | Trinajsto poglavje: Kmalu
- 111 | Štirinajsto poglavje: »Pridi in poglej«
- 117 | Petnajsto poglavje: Kakor Jakob

Tretji del:

VSI

- 123 | Šestnajsto poglavje: Neskončna vrsta
- 129 | Sedemnajsto poglavje: Slava
- 133 | Osemnajsto poglavje: Precep
- 139 | Devetnajsto poglavje: Okoli ognja
- 149 | Dvajseto poglavje: Napad

Četrti del:

PRILOŽNOST

- 155 | Enaindvajseto poglavje: Hrom
- 161 | Dvaindvajseto poglavje: Obup
- 165 | Triindvajseto poglavje: Naloga
- 173 | Štiriindvajseto poglavje: Farizej
- 179 | Petindvajseto poglavje: Boljši
- 185 | Šestindvajseto poglavje: Srečanje
- 191 | Sedemindvajseto poglavje: Snidenje
- 195 | Osemindvajseto poglavje: »Poglej me«
- 201 | Devetindvajseto poglavje: Drežanje v osir

Peti del:

DUH

- 207 | Trideseto poglavje: Zaslišanje
- 213 | Enaintrideseto poglavje: Obsedenec
- 219 | Dvaintrideseto poglavje: Nauk
- 225 | Triintrideseto poglavje: Pogovor
- 229 | Štiriintrideseto poglavje: Groza
- 235 | Petintrideseto poglavje: Uradna preiskava
- 239 | Šestintrideseto poglavje: Boljši meč
- 245 | Sedemintrideseto poglavje: Politično zlato
- 249 | Osemintrideseto poglavje: V podzemlju

Šesti del:

ODPUŠČANJE

- 255 | Devetintrideseto poglavje: Kruh obličja
- 259 | Štirideseto poglavje: Stopnice
- 267 | Enainštirideseto poglavje: Šeststo trinajst pravil
- 275 | Dvainštirideseto poglavje: Politika
- 279 | Triinštirideseto poglavje: Pozabljena
- 283 | Štiriinštirideseto poglavje: Nič ni ostalo
- 287 | Petinštirideseto poglavje: Soočenje

Sedmi del:

SODBA

- 297 | Šestinštirideseto poglavje: Priprava
- 305 | Sedeminštirideseto poglavje: Nevarnost
- 311 | Oseminštirideseto poglavje: Beseda modrim
- 315 | Devetinštirideseto poglavje: Prijetje
- 321 | Petdeseto poglavje: Obup
- 327 | Enainpetdeseto poglavje: Očividci
- 331 | Dvainpetdeseto poglavje: Zabava
- 339 | Triinpetdeseto poglavje: Lažna prerokba
- 343 | Štiriinpetdeseto poglavje: »Oče naš ...«

Osmi del:

ONKRAJ GORA

- 351 | Petinpetdeseto poglavje: Prodaja zemljišča
- 353 | Šestinpetdeseto poglavje: Brez napak
- 359 | Sedeminpetdeseto poglavje: Utvare
- 365 | Oseminpetdeseto poglavje: Ugibanje
- 369 | Devetinpetdeseto poglavje: Simetrija
- 375 | Šestdeseto poglavje: Uspešno pogajanje
- 379 | Enainšestdeseto poglavje: Uvod
- 385 | Dvainšestdeseto poglavje: Barva
- 389 | Triinšestdeseto poglavje: Množica

Jerry B. Jenkins
IZVOLJENI, Pridi in poglej
2. knjiga

Naslov izvirnika:
The Chosen, Come and See (Book two)

© This Focus on The Family book was first published in the United States by BroadStreet Publishing Group LLC, 8646 Eagle Creek Circle, Suite 210, Savage, MN 55378, with the title Come and See, copyright © 2022, by Jenkins Entertainment, LLC. Translated by permission.

© za slovensko izdajo: Družina d.o.o., 2024

Vse pravice pridržane.

Prevod: Klementina Logar
Urednica: dr. Tina Osterman
Jezikovni pregled: Vida Frelj
Korektura: Lejla Križanič Krk
Oblikovanje in grafična priprava: Jurij Korenjak
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Zanjo: Tone Rode

Tiskano po naročilu

Tiskano v Sloveniji

Ljubljana 2024

Več informacij o knjigah založbe Družina najdete na:

www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-31

JENKINS, Jerry B.

Izvoljeni. Knj. 2, Pridi in poglej / Jerry B. Jenkins ; prevedla Klementina Logar. - Ljubljana : Družina, 2024

Prevod dela: The chosen. Come and see

ISBN 978-961-04-1088-1

COBISS.SI-ID 191100675

Ko se je Jezusovo delovanje širilo, je vse več ljudi želelo slišati tega moža, ki je trdil, da je Mesija; želeli so, da bi jih ozdravil. Nekateri so bili navdušeni, drugi kritični in zadržani. Vsi pa so se po srečanju z Jezusom za vedno spremenili. Spremljajte Jezusove učence, ko bodo priča čudežnim ozdravljenjem, soočenjem z verskimi oblastniki, vse večji zaskrbljenosti med rimskimi uradniki zaradi Jezusove priljubljenosti in predvsem poosebljeni ljubezni.

KNJIGA TEMELJI NA PRILJUBLJENI NADALJEVANKI IZVOLJENI. AVTOR USPEŠNIC Z LESTVICE NEW YORK TIMESA, JERRY B. JENKINS, JE NAJBOLJ OSUPLJIVO ZGODBO VSEH ČASOV – JEZUSOVO ŽIVLJENJE – POVEDAL NA SVEŽ IN NOV NAČIN.

Televizijska nadaljevanka *Izvoljeni* je postala sodoben čudež in ena najbolj prepričljivih filmskih upodobitev življenja Jezusa Kristusa. Jerry Jenkins je sprejel to veličastno delo ter v svetopisemski zgodbi in like vnesel še več življenja in barv, tako kot zna le on. Če vam je všeč nadaljevanka, knjige *Izvoljeni: Pridi in poglej* ne boste mogli odložiti. Razsvetlila vas bo in v vas vzbudila željo po več.

Mike Matheny, nekdanji vodja moštva Kansas City Royals

JERRY JENKINS—njegov sin je režiser televizijske nadaljevanke *Izvoljeni* – je napisal več kot dvesto knjig, ki so jih prodali v več kot 72 milijonih izvodov, med njimi je enaindvajset uspešnic z lestvice New York Timesa. Znan je po svetopisemskem leposlovju, knjigah o koncu sveta (serija *Left Behind*) in številnih drugih žanrih. Jerry je pomagal Billyju Grahamu napisati spomine, poleg tega je avtor številnih drugih življenjepisov. Je član Dvorane slavnih pisateljev v Koloradu in predava ustvarjalno pisanje na krščanski univerzi v Koloradu. Z ženo Dianno imata tri odrasle sinove.

**OGLEJTE SI NADALJEVANKO NA SPLETNI STRANI THECHOSEN.TV
ALI SI NA TELEFON NALOŽITE APLIKACIJO THE CHOSEN.**

Fotografija naslovnice:
The Chosen Inc.